

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת חוקת ל' סיון תשע"א | גליון 458

דברי הימים

מראות אלוקים

בד' תמוז, ג' אלפים של"ג, נראה השי"ת ליחזקאל הנביא במראות אלוקים על נהר כבר. הנבואה מתחילה בלשון "ויהי", אין 'ויהי' אלא לשון צער. להורות על הצער והייסורים מתוכם היא צמוחה. היה זה אחרי שנים שעם ישראל בראשות המלך יהויכין גלו מירושלים, והרוו את חוצות בבל בדמעות על העבר. עד שנים לפני החורבן, היו בהם חכמים מופלגים שהיו בקיאים בידיעת המציאות וכוונת השמות. עם התקרב החורבן, הסתלקה החכמה בהדרגה עד שנותרו עם משתומם ונבוך. יהויכין הבין כי כאשר תיסתם החכמה הזו לחלוטין, תיסתם גם הגאולה, על כן גזר על חבורה נבחרת מכוהני ה', לנסות בכל כוחם לעורר מחדש את מקורות החכמה. הכוהנים התקבצו בכל יום על יד הכותל המערבי, וכשהם עטופים בשקים ומתגוללים בעפר, שפכו דמעות בשם של י"ד אותיות, שיערה עליהם ה' רוח ממרום ותתחדש ידיעת המרכבה. 'מעולם לא זזה שכינה מהכותל המערבי', כי הוא מכוון על השראת השכינה גם בתוך אפילת הגלות. ואכן, ביום החמישי לחודש תמוז נשאו התפילות פרי, ובת קול שיצאה מן האולם גילתה להם את הנעלם. הם מיהרו לרדת לבבל, ועל מעברות המים של נהר חידקל, פגשו ביחזקאל הנביא עומד ומתנבא מה שלא ראו הנביאים. כשראו הגולים כך, מהו דמעתם והתנחמו. אותנו הדבר מלמד, כי דווקא כשהכל חשוך וחסר סיכוי, ניתן לזכות לאוצרות הכי גנוזים.

מדברי מו"ד ועט"ד רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

רועה ישראל

עבור כבודם של ישראל וניגש מיד להכות את הסלע.

פחד וחלחלה אחזו בתושביה היהודיים של העיר בה התגורר ראש שושלת משפחתנו הקדושה, רבי דוד אבוהצירא הי"ד. גדוד רוצחים תאב דם התפרס על פני העיר והניס את הגברים אל השדות שמחוץ ליישוב. בבתים נותרו מצונפים מפחד, הקשישים, הנשים והטף. רבי דוד לא העלה בדעתו לנטוש את הצאן וריכז את הנותרים במקומות מסתור שונים. הפורעים צמאי הדם לא אבו להניח לטרפם לחמוק ועברו מבית לבית בתאוות רצח. בהתערבותם של גורמים שונים, הואילו בסופו של דבר להסתלק תמורת ראשו של רב היהודים. רבי דוד יצא בגאון ממקום מסתורו, וכשהוא מעוטר בטלית ותפילין נתן נפשו להריגה, מזבח כפרה על עם ישראל. גופו הקדוש נעקד אל קנה התותח, ועם יריית המרגמה פרח נפשו הטהורה בסערה השמימית.

הקדוש ברוך הוא לא הפקיד את ישראל בידיו של משה, עד שבדקו במעה הצאן. שם, במרדף המתיש אחר גדי עיזים בארץ לא זרועה. גם דוד המלך נבדק כך, וזהו מבחן גדולתו האמיתי של רב ומנהיג בישראל. הפקרת הטוב האישי, הרחני כגשמי, למען שלומו וטובתו של יהודי.

בעוון מי מריבה נענש משה רבינו ונמנע ממנו להיכנס לארץ ישראל, אליה כה השתוקק. משה רבינו הן היה "איש אלוקים", איך נוכל להבין את שקרה עימו על הסלע?

הנה נאמר בכתוב: "קח את המטה, והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם וגו'". והמפרשים תמהים: אם הציווי הוא לדבר, מה צורך במטה?

חיינו רצופים ניסים. הקב"ה אהב אותנו כאב את בן ומשעבד את כל כוחות הבריאה לספק את צרכינו. כשאנו צדיקים וחדורי אמונה, הניסים הם גדולים. מופתים חותכים. כשאנו ראויים פחות, הניסים קטנים יותר. מתלבשים בסיבות טבעיות. הקב"ה אמר למשה: לך דבר אל הסלע, אך קח עמך גם מטה. אם ישראל יהיה ראויים, יהיה די בדיבור. אם לא, יהיה צורך במטה...

משה רבינו היה מנהיג ישראל. הוא הכיר כל יהודי ויהודי ואהב אותם בכל ליבו. מי יותר ממנו יודע את מצבם של בני ישראל... הרפתקאות קשות עברו עליהם, ולא, כרגע אינם ראויים שהסלע ייתן מים בדיבור בלבד. אז מה? הוא יבייש אותם? יוכיח לעיני כל שמחמתם הסלע זקוק להכאות? הוא החליט למסור את נפשו בזה ובבא

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	ירושלים
21:05	20:30	19:13	ירושלים
21:02	20:33	19:29	ת"א אשדוד
21:03	20:34	19:21	חיפה
21:00	20:30	19:26	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

לקיחה שכיפרה על לקיחה

"קח את אהרן ואת אלעזר בנו והעל אתם הרה"ר (כ"ה), דרשו חז"ל: להודיעך שבלשון שקרבו לכהונה ואמר לו 'קח את אהרן', בו בלשון אמר לו לעלות הרה. מה המיוחד בלשון 'לקיחה' זו? על הפסוק 'קח את אהרן' שנאמר בהקרבת אהרן לכהונה, דרשו חז"ל: למה נאמר כאן קח? אמר לו הקב"ה למשה: חייב אני לפרוע לך לקיחה, קום אתה וגדלו בלקיחה. ואימתי לקח אהרן? בשעה שיצא הקצף, אמר לו משה "קח את המחתה ותן עליה אש". אמר לו אהרן: מרי משה, להרגני אתה מבקש? בני מפני שהקריבו לפני הקב"ה אש הזיוט נשרפו ואתה אומר קח את המחתה?!... וכיון ששמע אהרן כן, אמר: אילו אני מת על ישראל אני כדאי! מיד וייקח אהרן וגו'. אהרן הכהן נכשל בזמן חטא העגל בלקיחה, כמ"ש, "וייקח מידם ויעשהו עגל". בני ישראל נענשו במגיפה, אך אהרן הכהן לא נענש ומשה לא היה יודע אם נתכפר לו. גם בפרשת דברים מספר משה רבינו שהשי"ת קיבל תפילתו לכפר לישראל, אך תפילתו על אהרן לא קיבלה מענה. כיוון שאמר לו הקב"ה 'קח את אהרן', לשון לקיחה, הבין כי באה לקיחת המחתה וכיפרה על לקיחת הזהב וזכה אהרן להתקרב בלקיחה. כי זה הכלל, ממכה עצמה מתקין הקב"ה רטייה, ומתוך הלקיחה הרעה, הפציעה הלקיחה הטובה. (כסף נבחר)

הפוך זה יפה

כבר דיברנו על המופנם מול המוחצן, הקונקרטי מול העיוני, ועל השכלי מול הרגשי. יסודות נפלאים להבנת הנפש המתוארים בהרחבה בספרה של מ. אדהאן (נפש האדם). נעסוק בעוד חלוקה אחת: הפתוח מול הגבולני. מכירים את זה שברגע שהנכם מקבלים החלטה, אתם חשים רע ומתחילים לחשוש שהחלטתכם שגויה? אם כן, אתם שייכים לחמישים אחוז מכלל האוכלוסייה שנכנה אותם: פתוחים. יש אנשים, שהדבר החשוב ביותר עבורם בחיים, זה החופש. העצמאות. תמיד הם יחליטו שהם נוסעים, רגע לפני נעילת הדלתות, שעתיים לפני שבת. הם חייבים להרגיש שכל האופציות פתוחות, והתחושה שהם מוכרחים לעשות דבר מה, מסייטת אותם. נראה אותם מגיעים לכל מקום באיחור. למה? כבר היית פה, למה לא נכנסת?! אם הם מגיעים בשעה שסוכמה, הם חשים רע. אוהבים להתמרד, לכפור בסמכויות, להתנהל בספונטניות לפי משבי רוח. אלו אנשים יצירתיים מאוד, שעשויים לגלות קושי כללי בקבלת חוקים. חוקי בית, חוקי תלמוד תורה, חוקי משפחה, חוקי קהילה. כל אלה לגבם בגדר המלצות. הגבולנים לעומתם, נולדו לחיי משטר. הם חשים רע מאופציות. היו מייחלים שיד נעלמת תשלול מהם את האפשרויות ותעמיד אותם בפני ברירה אחת. מרגישים רע כשהם מאחרים, מתשכננים כל דבר ימים ושבעות מראש, שמים לב לפרטים הקטנים ולפעמים נוטים קיצונית לפרפקציוניזם. קל לזהות את הטיפוסים הללו לפי צורת ההליכה. הגבולנים מניעים את הרגליים בעוצמה, מובילים את גופם בנחישות. הפתוחים משתרכים קמעה. הגוף מוטה קדימה והרגליים מזדנבות... כשאב או מורה גבולני משליט את הפרפקציוניזם שלו והדיוק הקפדני על התלמיד הפתוח, התלמיד עלול להיתפס לדיכאון. יש לכבד את היצירתיות והספונטניות של הפתוחים. הצצנו אל עולם מפעים. נפשות יפות, מיוחדות ומגוונות. כשאנו מודעים לשינויים, אנו מתחילים לאהוב את השוני. לא כועסים יותר. מתפעלים.

פרפראות

"ויקחו אליך פרה אדומה" (י"ט, ב')

יהודי זקוק לפעמים ללכת בגדולות. לא כל שכן מנהיג בישראל. הפעמים הללו הן ניסיון גדול, כי בפסיעה לא נכונה אחת ניתן לצלול לתהום.

'פרה אדומה' רומזת על מידת הגאווה. יש בה חלק טוב: 'פרה', שמפרה ומרבה את דעתו של אדם, וגם חלק קשה: 'אדומה' מצד הדינים. יש להשליך לתוכה 'עץ ארז ואזוב', וכדרשת חז"ל: 'מי שהתגאה כארז ישפיל עצמו כאזוב', שתיכף אחר שלוקח לעצמו מן הגאווה לצורך מצווה, ימהר להשפיל עצמו כאזוב. וגם: שיעורו של עץ הארז פסק הרמב"ם: 'אמה'. את הגאווה שנוטלים, יש למדוד אמה אמה, טיפים טיפין בשום שכל, כי כל טיפה נוספת הינה הרת אסון.

זו הכוונה 'מטהר טמאים ומטמא טהורים', אותה מידת גאווה שמרוממת ומטהרת את האחד, עלולה לטמא את השני. אשרי מי שזוכה לתקן את הפרה בעץ ארז ואזוב ואינו טועה לעולם.

(בשם הבעל שם טוב)

"וישמע הכנעני מלך ערד" (כ"א, א')

פירש רש"י שהיו אלו עמלקים שדיברו בלשון כנען כדי שאם יעמדו ישראל כנגדם בתפילה, יתפללו בטעות על מפלת כנען. כשראו אותם היהודים מדברים כנענית ולבושים עמלקית, התפללו על אומה סתם ונענו.

נשאלת השאלה: למה לא התלבשו העמלקים כנענים גם כן, כדי להבטיח את הטעות?

אלא אם היו מתלבשים כנענית גם כן, אז היו כנענים באמת!

(הרה"ק רבי פנחס מקוריץ)

"וישמע הכנעני מלך ערד" (כ"א, א')

אמרו חז"ל: 'סיחון' סייח שבמדבר, 'ערד', ערוד שבמדבר. כי אלו האנשים הגדלים במדבר דומים לחיות ממש.

תלמידי הבעל שם טוב שמעו מפיו, שבהתבודדו בהרים במדינת 'גיבערג', הייתה קבוצת רועים ששימשה אותו וסיפקה לו את צרכיו. במשך הזמן נוכח כי הרועים הללו משולחים מחיק הוריהם מהרגע שהם מוכשרים לרעיית צאן, ושוב אינם שבים לביתם. ההרים הבית שלהם ושם לומדים להתקיים כמו חיות השדה. פעם בא אביו של אחד הרועים לבקרו, ובתוך כך ירד דב מההר וטרף כבש. הרועה השאיר את אביו לנפשו ופנה לדלוק בעקבות הדוב. כשהשיג אותו, התיישב על גבו, אחז חזק בלסתותיו ושיסע אותו כשסע גדי. מכאן שיש בני אדם הנדמים כחיות ממש.

כבר לא דואג

באים ימים, שהלב כבר אינו דואג כמו פעם... הוא רואה דברים קורים, מתרגשים, אך פעימותיו אינן מואצות. הוא יודע כי ברגע הנכון, לא אחד קודם, תיחשף היד הנעלמה. זו שמנהלת את הכל... דוד המלך ניצב מול מחנה פלשתים הניטש בעמק רפאים, וכולו אומר שלוה. כוחות האויב קרבים, אך הוא לא מתכוון להניף חרב. ה' אמר: "ויהי כשמעך את קול צעדה בראשי הבכאים אז תחרץ". לא רגע קודם. מצהלות פורעים עולים מהעמק ובגוים של הלוחמים חולפת צמרמורת. שנו במדרש: אמרו ישראל לדוד: למה אנו עומדין? אמר להם: כבר נצטוונו מן השמים שלא לפשוט יד בהם עד שנראה ראשי אילנות מנענעים, ואם אנו מושיטין יד בהם, הורגין אותנו. מוטב שנמות זכאין ואל נמות חייבין. אלא אנו ואתם נתלה עינינו לאבינו שבשמים. כיון שנתנו בטחון בהקב"ה, נדנדו כל האילנות. מיד התחילו לפשוט יד בהם... יש רגעים שדחפים פנימיים משתוללים וסוערים. קום! תילחם! החכמה לחייך ולהביט בשלווה... כשרואים דברים גדולים בחיים, חדלים להאמין בכוח, אז מפסיקים גם לפחד. השי"ת הבטיח לעם ישראל את הארץ. אבל המרגלים אצו רצו לכבוש. לרגל. מה קרה? הפסידו הכל.

באים ימים שהלב כבר לא דואג. כבר לא מאמין בתשועת אנוש. אז הוא נח ברוגע בידיו של הקב"ה.

הכנסת אורחים

הכנסת אורחים היא מדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. גם בימינו בהם נפוצים בתי מלון, יש לה למצוות הכנסת אורחים ערך רב, שכן את אנשים רבים הישיבה במלון מצערת או שהיא אינה לפי כבודם.

צדיקים היו בזים כסף וזהב מאהבתם למצווה זו. לביתו של אחד הצדיקים נקלע אורח בפניא דמעלי שבתא. אמר הצדיק: כאן אין הכנסת אורחים, תיאלץ לשלם על הכל! האיש התאכזב אך הרשה לעצמו לנהוג בביתו של הצדיק כבביתו. הוא בחר במיטה הנוחה ביותר, במאכלים הטובים ביותר. הוא הלא משלם... במוצאי שבת אמר לו הצדיק: הכל בחינם! רק רציתי שתחוש בנוח...

גם מי שמחבב המצווה ביותר, לא יכניס לביתו בני אדם שאינם הגונים. ידוע מרבי יהושע שזיהה באורחו כוונות זדון וסילק את הסולם מתחת העלייה שבה שיכנו. כשביקש ה'אורח' להימלט עם שללו באישון ליל, צנח ארצה ושב ראת מפרקתו. אמר לו: כבר קדמוך רבנן כשאמרו 'הוי חושדן בליסטיים'... ומה טוב אם יסלק המארח חפצי ערך, כדי שלא יבוא לידי חשד באובדנם.

"טוב ארוחת ירק ואהבה שם, משור אבוס ושנאה בו" (שמלי ט"ו). פעמים שההכנה וההתארגנות למצוות הכנסת אורחים גדולות כל כך, שהן מוציאות ממנה את כל הטעם. מצוי בקרב הנשים היוצאות מגדרן לקראת כל אירוח, ובסופו של דבר, במקום לשמוח במצווה, יושבות ומבכות את הכסף והאנרגיה שהלכו לאיבוד... מוטב להתכונן פחות ולקיים את המצווה בשמחה.

כל המקבל הנאה מחברו הנותן שלא בלב שלם, יש בו סרך גזל! יש על כן להתבונן האם החבר מזמין מרצון, או רק מפני הבושה. במקרה כזה, מוטב להתייטר בבית מלון ולא ליהנות מאירוח כפוי.

כשמגיע לזמן רב, יעדיף מלון על פני בית. גם כשמארח בבית, לא ירבה לשוטט ולא ישאל לבעל הבית על עסקיו וכליו. אך ירבה להחמיא על ילדיו ובשבו ישלח איגרת שלומים.

הגאון המקובל רבי יום טוב ידיד הלוי זי"ע – ל' סיוון תרפ"ג

בתו של רבי מרדכי לבטון, בעל 'נוכח השולחן'. יום אחד יצא הקול כי מספר נדיבים חשובים עומדים במקום פלוני ומחלקים קמה לתלמידי החכמים. רבים קמו ממשנתם ופנו להביא טרף לביתם. רבי יום טוב נותר בפניתו הקבועה. לפליאת חבריו השיב: מה שמגיע לי, יגיע עד אלי! לא יצאה שעה ארוכה, ואחד הגבירים נכנס לבית הכנסת, מצא את רבי יום טוב והעניק לו שתי לירות זהב! כשאלו יגמרו – אמר – תקבל נוספים! וכך התפרנס רבי יום טוב בנחת שנתיים תמימות.

בשנת תרע"ז נפטרה עליו אשת נעוריו, והוא שב לעיר מולדתו ארם צובא, שם זכה לייסד את ישיבת 'עץ חיים' ללימוד הנגלה והנסתר. תפילתו על פי כוונות האר"י עשתה פירות, ורבים באו להיושע מתפילותיו וברכות פיו.

בשנת תרפ"ג עלה בסערה השמימה, כשהוא מותיר אחריו את בניו הנודעים בשער בת רבים, כמו גם את תלמידיו בארץ הקודש ובחו"ל. המוכרים מביניהם: רבי בן ציון חזן ורבי יהודה פתיא. זי"עכ"א.

לאורם נלך

רבי יום טוב נולד בשנת תרט"ז לאביו רבי יצחק בארם צובא, ובלט עד מהרה בכישוריו היוצאים מן הכלל, ביראת השמים שלו ותבונתו הרבה. נכנס ללמוד תורה אצל הגאונים רבי מרדכי עבאדי ורבי אליהו משען, עד שבשנת תר"ו זכה לממש את שאיפת לבבו לחנוך את עפר ארץ הקודש. יחד עם שותפיו למסע, הגאון הצדיק המקובל רבי חיים שאול דוויק הכהן ורבי עזרא הררי רפול, נכנס ללמוד בישיבת המקובלים בית א"ל, והרווה את צימאון נפשו במימי תורת הח"ן. מאוחר יותר נמנה על מייסדי ישיבת "רחובות הנהר", ואף עמד בראשה בהמשך דרכה.

רבי יום טוב נודע כגאון בעל שיעור קומה ומקובל נפלא שרכש בקיאות בכתבי האריז"ל כמו במזמורי התפילה... במיוחד הצטיין במידת הביטחון. היו אלה ימי צנע קשים בירושלים. המזון חולק במידה ובמשורה והדאגה למחיה עמדה בראש מעיני הכל. רבי יום טוב ישב לו בפניתו הקבועה בבית המדרש, מעיין בספריו לכל אורך היום ובלילות מבכה את מר הגלות. את ענייני הבית ניהלה זוגתו הצדקנית שהייתה

אורח לשבת

ר' שמעיה היה איש פשוט. פשוט? חסיד בכל ליבו ונפשו אך לא יותר מזה. לא גאון, וודאי שלא מקובל. הוא נהג לפקוד בקביעות את מעון רבו הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב, בקיצור: ר' מיכעלע. באחת הפעמים בה נשאווה געגעויעו זלאטשוב, נכונה לו הפתעה כשעם הגיעו הושיט לו ר' מיכעלע ידו לשלום וברכו בדרך צלחה. הרגע באתי?! נו, היום באתי והיום יצאתי...

עוד בתחילת הדרך לעיירתו, הבחין בכלבלב קטן ונחמד המהדס בעקבותיו. מסיבה שלא הבין, מצא הכלב חן בעיניו והוא העלו על גבי עגלתו. הכלב השיב לו אהבה ושעשע אותו בדרך הארוכה.

ימי המסע נקפו ומבלי משים נקשרה נפשו בכלב. כלב?! מה לאיש חסיד אצל כלב?! הוא לא ידע.

בעוד כברת ארץ לבוא לביתו, חלפה עגלתו על גשרון שניטה לאורך הנהר. עיניו התמקדו בדרך ולא הבחין בכלב הנשמט מן העגלה וצולל מטה. רק קול נביחות נואשות העמיד אותו מול המחזה הלא נעים: הכלב פירסס בידי וברגליו, מנסה להיאבק בזרמים. אחר מספר דקות גווע בקול ענות חלושה ושקע במצולות. שמעיה חש צביטה בליבו והמשיך בדרכו מדוכדך.

בפאתי הגשר, קידמה אותו להקת דייגים עליזה כשבידיהם דג נאה ושמנמן. לכבוד שבת! הבזיקה מחשבה בראשו. הן יום שישי היום, עוד מעט תפרוש השבת ומה נאה יותר לשבת מדג שכזה... שילם במיטב כספו והאיץ בסוסיו להגיע העיירה בעוד היום גדול...

אך נכנס לביתו, עמד לטפל ב'מציא'ו, לצחצחה ולהעמידה על האש. אחר תפס בבגדי השבת שלו ורץ לו לבית הטבילה כדי לקבל עליו קדושת שבת. בשובו, כבר הדיף הדג ניחוחות ערבים והוא שש לקיים בו מצוות 'טועמיה חיים זכו'. בלע חתיכת דג 'לכבוד שבת'... ובאותו רגע... אותו רגע לא ידעו בני ביתו אם אביהם הוא או איש אחר ששמו כשמו. פני 'בעל הבית' שהיו לו, התכסו לובן אצילי ובעיניו נדלקו שני גחליליות. וכמו רוח נביאים צלחה עליו, נשמט ראשו אט אט אחרוני, ובעוד עיניו עצומות למחצה, החל מגלה רזי רזין מכבשונו של עולם...

שמעיה מתנבא במחנה! פשטה הרינה על ידי בני הבית המבוהלים שנפוצו ברחובות. בעל הבית פשוט, הפך לגאון ומקובל... דלתות נפתחו בסערה וביתו של שמעיה חישב להתפקע מהמון הבאים. בתוך הדוחס, הסב המקובל הטרי מוקף גאונים וחסידים, ודרש במעשה מרכבה כזקן ורגיל.

אותו ליל שבת התרוממה העיירה טפחיים מן הקרקע. שמעיה ניגן בתפילה כאחד הצדיקים המפורסמים, כשקולו רווי כיסופים וערגה. רק שיראין חסרו לו... סעודת השבת נמשכה עד אור הבוקר ואחר כך התחילה תפילת שחרית שהסתיימה בשעה שחמה כבר עמדה בראשי האילנות.

ואיך נראה שמעיה בסעודת 'צפרא דשבתא'... פניו בווערות כלפידיים ומבין שפתיו נוזלים אמרים מתוקים מדבש ונופת צופים... הלכה, דרוש ואגדה, שזורים בקבלה, מחקר ותכונה, שיחות דקלים ומשלי כובסים. מי שמע כזאת מי ראה כאלה.

העיירה לא ידעה את נפשה, גם שמעיה לא. השבת עברה עליהם כמו חלום. עם סיום ברכת הבדלה במוצאי שבת, נסתם החזון. ר' שמעיה חזר להיות איש פשוט וישב לצד חבריו שעה ארוכה בלא לדבר. מי ביקר אותנו בשבת???

שמעיה חש שהוא מוכרח לנסוע לרבו. עם אור ראשון של יום ראשון יצא לדרך וכעבור ימים חלף אל מפתן בית רבו. ברוך הבא, בר בי רב דחד יומא! קידמו רבי מיכעלע, ואחר אמר: תדע שהכלבלב שאירחת בעגלתך, לא היה אלא אביך שהוכרח להתגלגל מעולם העליון מחמת עוון שנמצא בו. אהבת אותו, כמו כל אדם שאוהב את אביו. וכמה ריחמת עליו כשטבע בנהר... אך שם בנהר זכה לצאת מגופו של הכלב ולהיכנס בדג. כשעברת את הנהר, כבר המתינו לך הדייגים עם אורח לכבוד שבת. אביך זיכרונו לברכה...

תדע שבשמים, אביך הוא חכם ומקובל גדול, לכן זכיתם אתה עם בני עיירתך להתעלות במחיצתו הרבה. אחר הבדלה זכה להגיע למקומו הראוי בגן עדן, ואתה נשאר, ר' שמעיה, בר בי רב דחד יומא.

שבע ארצות - ד'

בגיליון הקודם, למדנו מהזוהר הקדוש על הארצות הפנימיות: 'ארץ'; 'אדמא'; 'ארקא'; 'גיא'. כעת נראה מה מתרחש ב'נשיה' ו'ציה'.

אנשי 'נשיה' גוצים, נראים קטועי רגליים ובמקום אף יש להם שני נקבים. כמו השם של ארצם שהוא מלשון שכחה, הם שוכחים מיד כל דבר שעושים. 'ציה', כשמה כן היא, ארץ מיובשת וצחיחה, ומחמת יבשותה, אנשיה יפי תואר. כשהם מגלים מקור מים, הם מתכנסים לתוכו כדי לרוות ממנו, ולפעמים מגיעים בדרך זו לארץ שלנו. הם עשירים, בעלי בתים נאים, אך האילנות שנוטעים, לא מצליחים. בני ציה, תודות קרבתם ל'תבל', הינם אנשים גוונים וכל חשקם להתחבר באנשי תבל הנעלים מהם. וכאמור, רק הארץ שלנו שהיא 'ארץ החיים', מסוגלת לגידול שבעת המינים. הזוהר מסיים: על ארצות אלו ואנשיהן, נאמר: "מה רבו מעשיך ה'".

קשה לשכל המוגבל להסתגל למושגים אלו. ההיגיון אוהב להאמין למחקרים, למלומדים. כדאי שנדע: הקב"ה שם את להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים! איננו יודעים מהו להט החרב

המתהפכת, אך אין ספק שכשהקב"ה לא רוצה שנדע דבר מה, אז העיניים שלנו שהוא ברא אותן, לא תראינה אותו, גם אם תסתכלנה. 'להט החרב' אינו משהו נקודתי, סכין שמתרוצצת באיזה שביל. הוא משהו חובק עולם שהחיים והמוות תלויים בו כפשוטו, לא כל שכן דעתם הדלה והדלוחה של בני אנוש.

נסיים במעשה מהזוהר המלמד על חובת האמונה הפשוטה בדברי חז"ל: רבי נהוראי סבא הפליג לים הגדול ובאה רוח סערה והפכה את ספינתו על יושביה. כולם טבעו למוות, רק רבי נהוראי צלל בשבילים הידועים לו על פי חכמת הקבלה והגיע למקום יישוב מתחת למים. במקום ניצבו אנשים קטני קומה והתפללו תפילה שרבי נהוראי לא הבין את פשרה. נעשה לו נס וחזר אל הארץ שמעל למים. אמר: אשריהם לצדיקים שעוסקים בתורה ויודעים את סתומות החכמה העליונה, אוי לחולקים על דבריהם ואינם מאמינים! וכל חייו, כשהיה מתחיל ללמוד היה בוכה. למה? משום שפקפק בדברי חבריו ופחד מיום הדין.

08.852.0.852 אפא